

Lovforslag nr. L 175. Fremsat den 12. februar 1985 af Stavad (S), Hanne Andersen (S), Søren Hansen (S), Henning Jensen (S), Tove Lindbo Larsen (S), Lerke (S), Lykkeitof (S), Henning Rasmussen (S) og Taanquist (S)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme

§ 1

I lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 388 af 28. august 1979, som ændret ved lov nr. 282 af 10. juni 1981 og lov nr. 246 af 9. juni 1982, foretages følgende ændringer:

1. § 2, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. For den del af det enkelte matrikelnummers afgiftspligtige grundværdi, der ikke overstiger den afgiftspligtige grundværdi pr. 1. april 1981 med mere end et beløb svarende til den procentvise stigning i reguleringspristallet fra april 1981 til april kvartal forud for det skatteår, der ligger til grund for afgiftspligten, skal grundskyldpromillen udgøre mindst 6 og højst 24, i Københavns og Frederiksberg kommuner dog mindst 16 og højst 34.«

2. I § 2 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. For den del af det enkelte matrikelnummers afgiftspligtige grundværdi, der overstiger den afgiftspligtige grundværdi pr. 1. april 1981 med den i stk. 2 nævnte regulering, udgør grundskyldpromillen altid 40, i Københavns og Frederiksberg kommuner dog altid 50.«

3. I § 2 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 4. Kommuner, der for skatteåret 1985 har fastsat grundskyldpromiller uden for de i stk. 2 angivne grænser, kan i de efterfølgende skatteår fravige disse, idet der dog fra og med skatteåret 1986 skal ske en tilnærmelse til de anførte grænser med mindst 2 promille pr. skatteår.«

4. I § 2 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 5. Kommuner, der i medfør af stk. 4 fra og med skatteåret 1986 fastsætter højere grundskyldpromille end de i stk. 2 angivne højeste grundskyldpromiller, skal dog anvende højst disse for ejendomme eller dele af ejendomme, for hvilke fradragret for ejendomsskatter er bortfaldet, jfr. ligningslovens § 14, stk. 8, for så vidt disse ejendomme anvendes til helårsbeboelse, samt for parcel- og rækkehusejendomme m.v., der tilhører almenyttige boligselskaber og andelsboligforeninger.«

5. I § 23, stk. 1, udgår 3. og 4. pkt., og i stedet indsættes:

»Dækningsafgiften af grundværdien efter fradrag for forbedringer beregnes på samme måde som kommunal grundskyld og med samme promille, jfr. § 2, stk. 2 og stk. 3.«

§ 2

Loven gælder fra og med skatteåret 1986.

Bemærkninger til lovforslaget

1. Principper for fremtidig grundbeskatning

Lovforslaget går ud på at fastsætte rammer for de primærkommunale grundskyldpromiller, således at disse fremover som hovedregel skal være mindst 6 promille og højst 24 promille. I Københavns og Frederiksberg kommuner skal promillen dog være mellem 16 og 34, idet der her ikke svares amtskommunal grundskyld (§ 1, nr. 1).

I et samtidig hermed fremsat lovforslag fastsættes den amtskommunale grundskyld for 1986 og følgende år uændret til de 10 promille, der er gældende for indkomståret 1985.

Lovforslaget afskaffer reglen om, at primærkommuner skal opkræve mindst 10 promille i grundskyld, hvis én skatteyder rammer marginalskatteloftet i indkomstskatten.

Derimod indfører lovforslaget pligt for primærkommunerne til at fastsætte en særlig grundskyldpromille på 40 for den del af det enkelte matrikelnummers grundværdi, der overstiger den pristalsregulerede grundværdi pr. 1. april 1981 (§ 1, nr. 2). Derved indføres i realiteten en løbende jordværdistigningsafgift med det formål at begrænse og beskytte ekstraordinære værdistigninger på jorden.

Lovforslaget betyder, at offentlige ejendomme kan belægges med en dækningsafgift på grundværdien af samme størrelse som kommunal grundskyld på andre typer af ejendomme, mens der efter gældende regler højst kan udskrives halv grundskyld på offentlige ejendomme og maksimalt 10 promille (i København og på Frederiksberg maksimalt 15 promille) (§ 1, nr. 5).

Denne del af forslaget har ganske særlig betydning for Københavns kommune, der dels har en

høj grundskyld og dels en meget stor andel af de andre offentlige myndigheders grundværdier inden for kommunegrænsen. København vil opnå en betydelig kommunaløkonomisk lettelse, også selv om statens merudgift ved højere grundskyld kompenseres ved en generel reduktion af de kommunale bloktilskud.

2. Overgangsregler

Af hensyn til de kommuner, der i øjeblikket har fastsat grundskyldpromillen uden for de foreslåede rammer, fastsættes overgangsregler, hvorefter optrapning til minimum eller nedtrapning til maksimum skal ske med 2 promille pr. år ud over 1985 (§ 1, nr. 3).

Derved opnås, at samtlige kommuner bortset fra København og Albertslund fra og med 1988 fuldt ud befinder sig inden for rammerne. De to nævnte kommuner vil få respit til 1992-93 med at komme ned på maksimumspromillen (for en del af ejendomsmassen, jfr. nedenfor).

I 1985 har 110 kommuner en grundskyldpromille på under 6. Heraf har 48 kommuner 4 promille eller mere og vil allerede i 1986 skulle opkræve minimum 6 promille. 40 kommuner har mellem 2 og 3,9 promille og vil nå minimum i 1987. Og endelig har 32 kommuner mindre end 2 promille, og vil derfor først i 1988 være oppe på 6 promille.

I alle de her nævnte kommuner vil nyordningen give mulighed for en vis lempelse af den kommunale indkomstskat.

5 kommuner udskrives i 1985 en grundskyld, der overstiger det foreslåede maksimum på 24 promille:

	Faktisk grundskyld 1985	Maks. efter overgangsperioden	Årstal hvor fra maksimum skal overholdes fuldt ud
Albertslund	40	24	1993
København	47	34	1992
Nykøbing-Rørvig	29,6	24	1988
Læsø	28	24	1987
Frederiksværk	25,9	24	1986

Overgangsreglen med hensyn til nedadgående tilpasning til det fremtidige maksimum får, som det fremgår af tabellen, størst betydning for Albertslund og Københavns kommuner. Disse to kommuner har i forvejen af en række årsager en anstrengt kommunal økonomi, og det er derfor nødvendigt at forhindre, at de med kort varsel skal tvinges til at afstå en stor del af det hidtidige grundskyldprovenu. Og i det omfang, hvormed det faldende grundskyldprovenu fra private ejendomme ikke modsvares af højere grundskyld på offentlige ejendomme, bør overvejes en særlig kompensationsordning for de to kommuner.

Netop i kommuner med høj grundbeskatning har afviklingen af fradragsretten for ejendomsskatter vedrørende ejerboliger givet nogle husejere ganske særlige økonomiske problemer.

Disse problemer var allerede i forbindelse med vedtagelsen af ejendomsskattefradragets afvikling til debat i folketinget, men der blev ikke fundet nogen tilfredsstillende løsning, fordi der ikke på daværende tidspunkt var mulighed for at fastlægge rammer for primærkommunal grundskyld. Derfor er ejendomsskatterne for et antal ejerboliger især i

Albertslund og København blevet overordentlig tyngende.

Tilsvarende er den høje grundskyld særlig tyngende for tæt-lav bebyggelse tilhørende almennyttige boligselskaber og andelsboligforeninger, idet disse ejendomme vurderes efter byggeretsprincippet. Derfor vedtog folketinget i 1981 en lempelse af grundskylden for disse ejendomme, men lempelsen afvikles i takt med ejendomsskattefradraget for ejerboliger.

Lovforslaget tager et særligt hensyn til de to nævnte ejendoms kategorier i kommuner med særlig høj grundskyldpromille, idet det fastsættes, at promillen for de pågældende ejendomme – når de er helårsboliger – straks fra 1986 skal nedsættes til de fastsatte maksima, uanset at grundskyldpromillen for de øvrige ejendomme i de berørte kommuner tilpasses gradvis efter den ovenfor beskrevne regel (§ 1, nr. 4).

3. Ikrafttræden

De foreslåede bestemmelser skal have virkning fra og med indkomståret 1986.